

Arrest

nr. 100 986 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. JANSSENS *loco* advocaat P. ROBERT en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. X op 27 januari 2009 de beslissing vernietigt.

Op 9 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M. A., H. (R.R.: ...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Jalalabad op 01.01.1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.04.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- attaché d.d. 17.10.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord en van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De procedure die door artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 geregeld wordt, vormt in Belgisch recht de gedeeltelijke omzetting van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG.

De medische regularisatie is aldus één van de twee vormen van subsidiaire bescherming in de zin van de richtlijn (zie in die zin Grondwettelijk Hof, arrest 193/2009 van 26.11.2009, punt B.3.1.1)

De andere vorm van subsidiaire bescherming wordt via artikel 48/4 van de wet toegekend.

In het arrest M. t. Ierland van 22.11.2012 (C-277/11) oordeelde het Europees Hof van Justitie dat de in het middel vermelde rechtsbeginselen en bepalingen als gevolg hadden dat de lidstaten verplicht waren de aanvrager te horen voor elke beslissing met betrekking tot diens aanvraag tot subsidiaire bescherming, zelfs indien die aanvrager reeds vroeger in het kader van zijn asielaanvraag verhoord werd.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde dat:

“Wanneer het daarentegen een regeling betreft zoals de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling, die wordt gekenmerkt door twee afzonderlijke en opeenvolgende procedures voor de behandeling van het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, respectievelijk het verzoek om subsidiaire bescherming, dient de verwijzende rechter er zorg voor te dragen dat in het kader van elk van deze procedures de grondrechten van de verzoeker worden geëerbiedigd en meer bepaald zijn recht om te worden gehoord, dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen waarbij de verlangde bescherming wordt geweigerd. In een dergelijk stelsel houdt de omstandigheid dat de betrokkene reeds

naar behoren is gehoord in het kader van de behandeling van zijn verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, niet in dat dit vormvoorschrift niet meer behoeft te worden nageleefd in het kader van de procedure inzake het verzoek om subsidiaire bescherming".

Verzoeker werd door tegenpartij niet verhoord over zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming om medische redenen voor de verwerping van die aanvraag.

*Dit is trouwens bijzonder wezenlijk wanneer de arts-attaché de psychische en psychiatrische stoornissen van verzoeker niet betwist, maar merkt echter op dat "de laatste gegevens dateren van >1 jaar geleden en nadien hebben [ze] van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvangen m.b.t. de verdere evolutie van deze aandoeningen waaruit zou blijken dat hij ondertussen nog steeds regelmatige behandeling/opvolging hiervoor krijgt", en "gaat er dan ook vanuit dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en onder controle zijn"*².

De bestreden beslissing schendt het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

2.2 Verzoeker betoogt dat hij niet werd verhoord over zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming om medische redenen alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad merkt op dat geen enkele bepaling het horen voorschrijft van de aanvrager van een machtiging tot verblijf. Daargelaten de vraag of de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is, houdt dit beginsel inzake een beslissing gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in dat verzoeker uitgenodigd moet worden voor een verhoor. Er is enkel vereist dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Dit blijkt ook uit het door verzoeker geciteerde arrest M. t. Ireland van 22 november 2012 (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie waarin wordt gesteld *"dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen"* en waarin bijgevolg wordt bevestigd dat betrokkene nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Verzoeker had deze mogelijkheid bij het indienen van zijn aanvraag en bij het indienen van bijkomende stukken tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Het feit dat verzoeker van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt meer dan een jaar alvorens de beslissing is genomen, nu zijn laatste aanvulling van de aanvraag dateert van september 2011, kan hem alleen aangerekend worden. Er is de Raad geen enkele bepaling bekend die aan verweerder oplegt verzoeker te horen vooraleer een beslissing wordt genomen.

Een schending van *"het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, evenals artikel 41 lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie"*, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerst onderdeel

Om het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren moet tegenpartij zich, volgens de constante rechtspraak van de Raad van State, op het meest gespecialiseerde advies baseren (R.v.St., arresten nummer 98.492 van 23.8.2001, 113.367 van 5.12.2002 en 119.281 van 12.5.2003).

Ter staving van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voor medische redenen heeft verzoeker vier medische attesten van zijn psychiater, dr V., aan tegenpartij meegedeeld. Hij heeft ook twee medische attesten van zijn huisarts, dr H. neergelegd. Beide artsen spreken over chronische stoornissen die een langdurige begeleiding eisen (zie o.a. het medische attest van dr. V. van 6.9.2011).

De bestreden beslissing beroept zich op het verslag van de arts-attache M. I. die veronderstelt dat de aandoeningen van verzoeker sinds 6.9.2011 onder controle zijn. Volgens de Orde van geneesheren is de arts M. I. gespecialiseerd maar "zijn specialisme is niet gekend" (stuk 3);

Hetzij is de arts I. geen psychiater, dan moet tegenpartij de voorkeur geven aan het advies van de specialist, d.i. aan de medische attesten van psychiater V.;

Hetzij is de arts I. wel een psychiater, en dan moet tegenpartij toelichten waarom ze afstand neemt van het advies van de psychiater die verzoeker al jaren volgt en die een langdurige begeleiding voorziet, en de voorkeur geeft aan het advies van een arts die verzoeker nooit ontmoet heeft.

Door de voorkeur niet te geven aan het gespecialiseerde advies van de psychiater dr V. die verzoeker regelmatig volgt schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

De ernst van de stoornissen van verzoeker is niet betwist door tegenpartij. De enige kritiek opgeworpen door tegenpartij is dat "de laatste gegevens dateren van >1 jaar geleden en nadien hebben [ze] van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvangen m.b.t. de verdere evolutie van deze aandoeningen".

Uw Raad heeft al vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer die een medisch advies moet geven zich niet mag beperken tot de vaststelling dat er geen medisch probleem is of noodzaak tot behandeling of opvolging omdat er geen aanvullende medische documenten zijn sinds een aantal maanden. Anders geeft de arts-attaché een administratief advies, en geen medisch advies (RvV n°40.475 van 19.3.2010).

De ziekte van verzoeker werd in juni 2008 als chronisch gekwalificeerd door psychiater V. Op 6.9.2011 heeft dr V. beklemtoond dat een langdurige begeleiding nodig was.

In dit context kon de arts-attaché niet veronderstellen dat de aandoeningen van verzoeker "ondertussen behandeld en onder controle zijn".

Als de ambtenaar-geneesheer meer inlichtingen nodig had om het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beoordelen kon hij verzoeker onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, in toepassing van artikel 9ter., §1 in fine van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en moet vervolgens vernietigd worden.

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de medische elementen aangehaald door verzoeker niet konden worden weerhouden. Vervolgens verwijst verweerder in de beslissing naar het verslag van de arts-adviseur van 17 oktober 2012. Verweerder concludeert "1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De arts-adviseur concludeerde in zijn medisch advies dat vanuit medisch standpunt gezien de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie hem niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker het motief van de arts-adviseur betwist en niet akkoord gaat met de veronderstelling van de arts-adviseur dat de aandoening van verzoeker sinds 6 september 2010 onder controle zou zijn, voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het advies van 17 oktober 2012 stelt de arts-adviseur vast dat verzoeker voor zijn aanvraag van 25 september 2008 de volgende medische attesten heeft ingediend: medische attesten van Dr. H. V, psychiater d.d. 17 april 2008, 30 juni 2008 en 6 januari 2011 en medische attesten van Dr. R.H, huisarts d.d. 28 februari 2008 en 21 april 2008. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Waar de arts-adviseur besluit dat nu de laatste gegevens dateren van meer dan één jaar geleden en dat verzoeker geen aanvullende medische gegevens meer heeft ingediend met betrekking tot de verdere evolutie van deze aandoeningen waaruit zou blijken dat hij ondertussen nog steeds regelmatige behandeling/opvolging hiervoor krijgt en de arts-adviseur vervolgens concludeert dat hij er vanuit mag gaan dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en onder controle zijn, acht de Raad deze conclusie niet kennelijk onredelijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker gedurende drie jaar zijn aanvraag heeft aangevuld met actuele stukken waarvan het laatste dateert van 6 januari 2011 en het sindsdien niet meer nodig achtte zijn aanvraag te actualiseren om aan te tonen dat hij voor zijn aandoeningen nog steeds wordt behandeld. Verzoeker verwijst naar de voorgeschreven behandelingsduur van zijn psychiater, met name "*langdurig*" doch toont hiermee niet aan dat bij afwezigheid van enig medisch stuk of aanvulling van de aanvraag meer dan een jaar alvorens de bestreden beslissing is genomen het kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur vervolgens veronderstelt dat de aandoeningen behandeld en onder controle zijn. Verzoeker toont bijgevolg evenmin aan dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat verweerder de voorkeur heeft gegeven aan het advies van de arts-adviseur boven het advies van zijn behandelende psychiater, nu verzoeker meer dan een jaar vóór de beslissing niet kenbaar heeft gemaakt nog steeds te worden behandeld voor zijn aandoeningen waarvan de voorgeschreven behandelingsduur weliswaar "*langdurig*" was doch nergens in de medische attesten werd aangegeven dat de behandelingen meer dan drie jaar zouden vereisen. Tevens moet worden geduid dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting voor de ambtenaar-geneesheer kan worden afgeleid om zelf initiatieven te nemen teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

In voorliggende zaak heeft de ambtenaar-geneesheer alle informatie die verzoeker dienstig achtte om over te maken in aanmerking genomen bij het opstellen van zijn advies. Dit blijkt duidelijk uit de opsomming van deze stukken, met korte vermelding van de inhoud, in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het gegeven dat de inlichtingen die door verzoeker werden overgemaakt en meer bepaald het gebrek aan inlichtingen gedurende meer dan een jaar vóór de bestreden beslissing, door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld in de zin dat hij er vanuit kon gaan dat de aandoeningen ondertussen behandeld en onder controle zijn, heeft hem ook geenszins verhinderd om een advies te verlenen.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat zijn ziekte in juni 2008 als chronisch werd gekwalificeerd en dat de psychiater op 6 september 2011 beklemtoonde dat er een langdurige behandeling nodig was. De arts-adviseur mag in deze context niet veronderstellen dat zijn aandoeningen "*ondertussen behandeld en onder controle zijn*". Verzoeker meent dat de arts-adviseur hem kon onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen indien hij meer inlichtingen nodig had om het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beoordelen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Voornoemde bepaling stelt duidelijk dat "*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*" Uit artikel 9ter, § 1 volgt dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid – en niet de verplichting – heeft om bijkomend advies in te winnen van deskundigen en/of een onderzoek uit te voeren. Het is de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies uitsluitend te baseren op de door de

verzoeker neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of bijkomend advies dient in te winnen van deskundigen om een medisch advies te kunnen verstrekken. De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Zo heeft verzoeker een attest van 13 december 2012 bij zijn verzoekschrift gevoegd (stuk 4) waarin wordt uiteengezet dat er een *“opflakking van de PTSS symptomatologie”* is waargenomen bij verzoeker. Evenwel stelt de Raad vast dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing en pas met het verzoekschrift wordt overgemaakt, zodat hij verweerder niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit stuk.

De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoeker aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die rekening heeft gehouden met de door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met de door verzoeker bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding. De aangevoerde schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De ernst van de psychische en psychiatrische stoornissen van verzoeker is niet betwist door tegenpartij. De ziekte van verzoeker werd als chronisch gekwalificeerd, met een onzekere prognose. Hij is nog steeds in behandeling in het centrum van zijn psychiater, dr. V., zoals blijkt uit het attest dd. 13.12.2012 (stuk 4).

Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens eisen een ernstig onderzoek van het risico ingeroepen door verzoeker in de zin van artikel 3.

Een onderzoek door een dokter van wie de specialiteit niet gekend is, die een standpunt inneemt zonder verzoeker te ontmoeten, die geen rekening houdt met de gespecialiseerde attesten, en die algemene onderstellingen uitspreekt vormt geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 EVRM.”

2.6 Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar ongegrond verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, wel integendeel. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het attest van immatriculatie dient te worden verlengd aangezien verzoeker een asielprocedure heeft lopen. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Artikel 13 van het EVRM heeft geen onafhankelijk bestaan en kan dus slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen. Verzoeker voert *in casu* tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch uit de bespreking hierboven blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond. Bijgevolg is er evenmin sprake van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met de door hem ingediende gespecialiseerde attesten en de arts-adviseur geen ernstig onderzoek heeft gedaan, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bespreking onder de eerste twee middelen blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk rekening heeft gehouden met alle voorgelegde medische attesten. De arts-adviseur concludeerde op kennelijk redelijke wijze dat hij ervan mocht uitgaan dat de aandoeningen van verzoeker behandeld en onder controle waren.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN